Karikatür

N:11

Tablat Yeşilleniyor

Dünya Karikatürleri

Esbabı muhaffefe

— Mektubunu yakaladım, artık aramızda herşey bitmiştir!..

— Mektubun imzasına bak kocacığım... Yabancı değil, senin arkadaşındır.

Ateş bacayı sardıktan sonra

Uluslar Cemiyeti — Affedersiniz amma... biraz durunuz da şu hareketinizin nizamnamenin hangi maddesi ile alâkadar olduğunu tetkik edeyim.

Çölde masrafsız ve kolay bir anten tesisatı.

(İngiliz karikatürü)

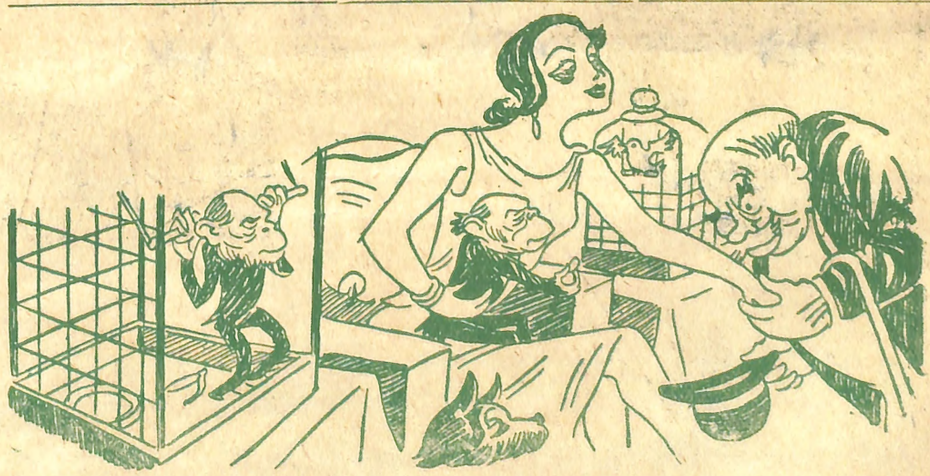

Hayvan muhabbeti

— Müsterih olunuz, size karşı beslediğim muhabbet, hayvanlarıma karşı duyduğum sevgiden daha aşağı değildir.

(Fransız karikatürü)

Karikatür'ün kolleksiyonunu toplayınız,güzel bir cilde sahip olacaksınız

No. 11 Yıl 1 Fiatı 10 Kuruş 14 Mart 1936

Karikatür

Çıkaran : Sedat Simavi

İdarehanesi :
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları :
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

— Şu İstanbul kız gibi bir şehirdir...
— Doğru ? Senelerdenberi hâlâ süslenemedi ?...

Kitaplara para mükâfatı verilirse...

Her sene en güzel beş ilim ve beş edebiyat eserine beşer yüz lira para mükâfatı verileceği hakkındaki haberler doğru çıkarsa işiteceğimiz ve göreceğimiz bazı sahneler.

1

(Bir mektuptan)

Velinimetim;

Bendenizi bilmem derhatır buyuracak mısınız? Yirmi beş sene akdem (....) ve (....) kaleminde şerefi refakatleriyle mübahi olmuştum. Allah daha

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

âlâ eylesin; siz ilim ve iktidarınız sayesinde terfi ettiniz. Bendeniz ise hasbelkader gün günden geriledim ve nihayet iki sene evvel — el'an muamelesi tamam olmamış gayet cüz'î bir maaş ile — tekaüde sevkedildim. Elyevm büyük bir geçim sıkıntısı çekmekteyim. Âcizane yalnız eli kalem tutar insanlardan bulunduğumu teslim buyuracağınız gibi az çok tabiatı şiiriyem olduğuna da vâkıfsınızdır. Boş zamanlarımda yeni usul üzere bir hayli şiir tanzim ettim. Parasızlık ve gariplik yüzünden kitap halinde neşredememiş olduğum bu şiirler koca bir cilt teşkil edecek kemiyettedir. Bu seneki edebiyat mükâfatının bu âcize lütfedilmesi hususunda komisyon azası nezdinde delâletde bulunulur ve yahut da azadan her birine verilmek üzere birer tavsiye mektubu lütfederseniz ...

2

(Bir kitapçı dükkânnıda)

Muharrir:

— Yahu fazla birşey istemiyorum. Beş liracık avans istiyorum. Şunu sen de pekâlâ bilirsin ki bir ay sonra beş yüz liralık edebiyat mükâfatı cebimde demek... Piyasada bana çıkışacak kim var?

Kitapçı:

— Elinde bir piyango bileti bulunsaydı benim için daha makbuldü. Çünkü piyango rasgele birine çıkar. Halbuki onun kime gideceği şimdiden kararlaşmıştır bile.

3

(İki şair arasında)

Birinci şair:

— Mükâfatı belki sana verirler?

İkinci şair:

— İmkânı var mı? Rakibimin amcası intihap komisyonunun en nüfuzlu azalarındandır.

4

(İki muharrir arasında)

Birinci muharrir:

— İşittin mi (...) eserini intihap komisyonuna vermiş...

İkinci muharrir:

— Teresin gözü doyar mı? Senelerdenberi Ankara caddesini yedi bitirdi. Şimdi de gençleri yetişdirmek için verilecek bir kaç liraya dilenci gözünü dikti. İnsan yaşından utanır hiç olmazsa...

5

(Yine iki muharrir)

Birincisi:

— Uzun etme. Mükâfatı alacağına hiç şüphe yok.

İkincisi:

Hamallar 125 Kilodan fazla yük taşıyamıyacaklar (Gazetelerden)

Polis — 125 Kilodan fazla yük taşınmıyacağını bilmiyor musun?... Ceza kesiyorum!

— Bana bir şey vermiye niyetleri olsaydı en ucuz ve hatırsız tarafından bir meclisi idare azalığı verirlerdi.

6

(Bir gazetecinin düşüncesi)

— Şunun beş yüzünü birden bir muharrire vereceklerine elli muharrire onar lira vereydiler Ankara caddesini hiç olmazsa bir hafta doyururlardı.

7

(Komisyon azası ile bir dostu arasında)

Dost

—Sen de komisyona eser verecek misin?

Aza

— Öyle şey olur mu? Komisyonda azayım.

Dost:

— Kaznmak ihtimalin çok..

Aza:

—Evet ama komisyon azalığından alacağım hakkı huzur daha emin.

Dost:

—Peki başka bir şey yapalım. Sen çabucak bir eser yaz; benim ismimle komisyona veririz. Kim bilecek, biraz da içerden propaganda yaparsın?

Aza:

—Bilmem ki.. Şayet haber alınırsa..

Dost:

— Kim anlıyacak canım... Bana da küçük bir imza hakkı verirsin...

8

(Birahanede beş arkadaş)

Birinci:

— Mükâfatı (....)e vereceklermiş..

İkinci:

—Mani oluruz... Ben eserin Japoncadan çalma olduğunu yazarım. Kim nereden tahkik edecek?

Üçüncü:

—Ben lisanın eskiliğini tenkit ederim.

Dördüncü:

Ben de san'at ve ahlâk noktasından hırpalarım.

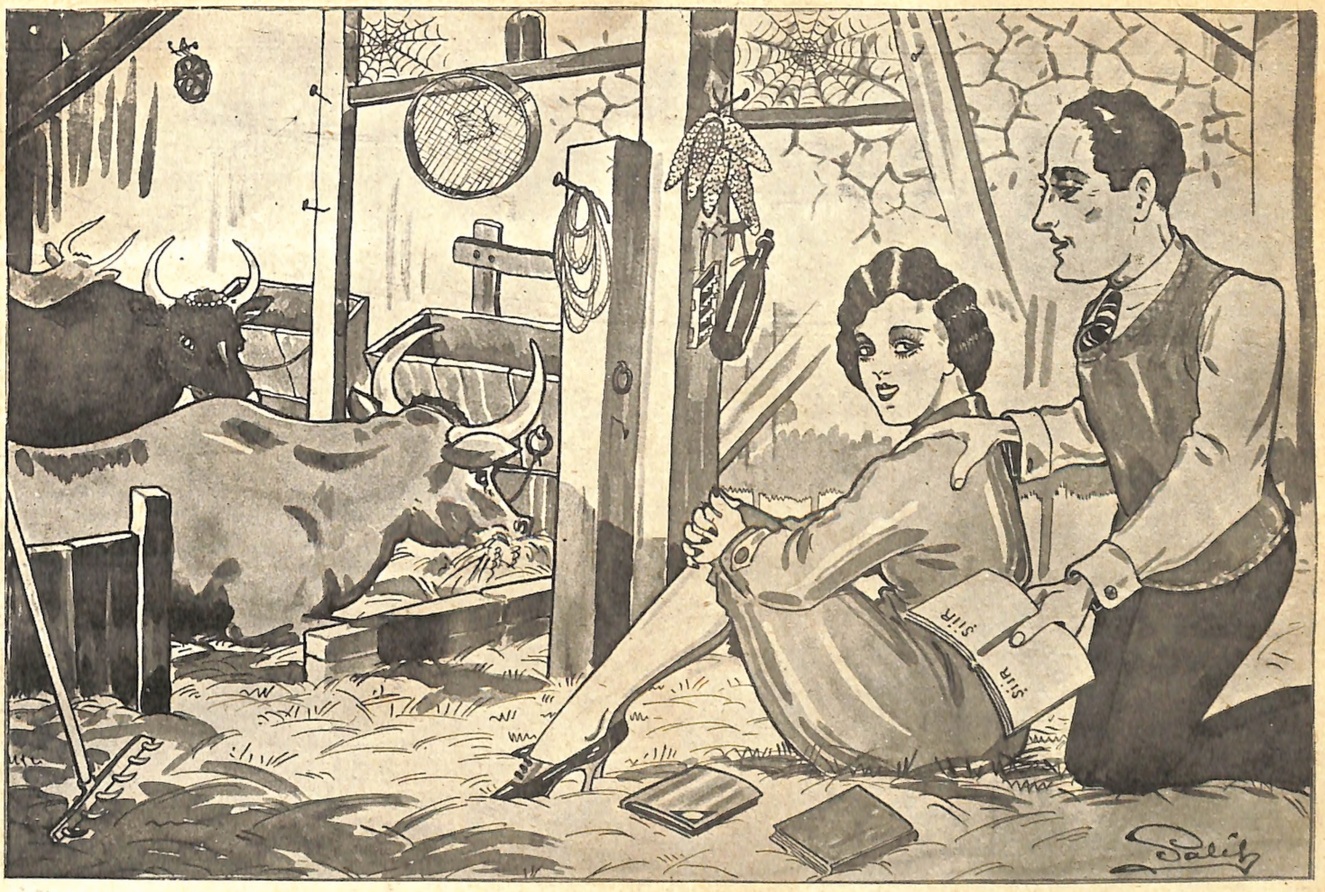

Eski zaman sözlerinden:

İki gönül bir olunca samanlık seyran olurmuş!...

Beşinci :

— Ben de muharririn hususiyeti hakkında bir makale yazarım. Zaten ecdadı hakkında da bazı malûmatım var. Alnını karışlarım bu neşriyattan sonra ona para verecek komisyonun ben...

9

(Yine iki muharrir)

Birinci :

— Yahu (...) hakkında bir makale yazmışsın. Vaktiyle yazdığı o gülünç ve iğrenç romanı methediyorsun. Sana yakışır mı bu?

İkinci :

—Evet amma herif galiba intihap komisyonuna giriyormuş... Eserimin aleyhine yürümesine başka türlü mani olabilir miydim?

10

(Yine iki şair)

Birinci :

—Son kitabını gördüm... Berbat... Senden bukadar kötü eser çıkacağını memul etmezdim.

İkinci :

—Evet amma ben onu ne senin için ne de kendi zevkim için yazdım. Sırf mükâfat hatırı için yazdım. Hele şu parayı bir alayım ben yine kendimi toplarım.

11

(İki mektepli arasında)

Birinci mektepli:

— Sen tahrir vazifesinden daima dokuz on alıyorsun... müsabakaya girsene ...

İkinci mektepli :

— Bırak canım o avaller benim şiirimden ne anlarlar?. Onlar mükâfatı küf beyinli, çürük kafalı otuz, otuz beş yaşındaki eski devir yadigârlarına verirler.

12

(Mükâfattan sonra)

Bir dost :

— Elinde bavulla nereye böyle?

Mükûfatı kazanan:

—Beş yüz lirayı almamla alacaklıların etrafımı sarmaları bir oldu. Cebimde yirmi otuz lira ya kaldı ya kalmadı. Şimdi benden borç istiyen istiyene... Sonra mükâfatı kazandığım için aleyhimde okadar şey yazılıyor ki nerde ise beni sokakta taşa tutacaklar.. Kaçıyorum.

KARİKATÜR

İki edebî tefrika

Bir zamandan beri sabah gazetelerinin ikisinde iki edebî tefrika okuyoruz: Biri Mithat Cemalin «Üç İstanbul» romanı, öteki Servet Yesari oğlunun Anatol Franstan terceme ettiği « Beyaz taş üstünde. »

İdarede arkadaşlar arasında şöyle bir konuşmıya şahit oldum:

— Mithat Cemal kim? (Bu arkadaş edebiyat ve şiir ile hiç meşgul olmadığı için Mithat Cemalin büyük bir şairimiz olduğunu bilmemesini mazur görmeli.)

Bu suale şöyle cevap verildi:

— Boyoğlu birinci noteri.

— Peki Servet Yesarioğlu ?

— O da Beyoğlu ikinci noteri.

— Yahu İstanbulda on beş kadar noter var... Ötekiler de iştaha gelerek öteki gazetelere kapılanırlarsa profesyonel muharrirler ne yapacak?

— Noterler de onları kâtip diye yanlarına alırlar.

***

Avcı ile doktor

Talihsizliğiyle şöhret almış bir avcı arkadaşımız geçen gün bir doktora takılmak istedi:

— Doktorcuğum bir avcı ile bir doktor arasında ne fark vardır, bilir misin?dedi.

Lakırdının ucu nereye dokunacağını sezen doktor derhal cevabı bastırdı:

— Bilirim. Biz kurtarmak kasdiyle öldürürüz. Siz öldürmek kasdiyle kurtarırsınız.

Kör dövüşü

Yukariki vaka alaycı filozoflardan birinin şu teşbihini aklıma getirdi:

«Hastalıkla hasta, biri biriyle boğaz boğaza kavgaya tutuşmuş iki insana benzerler. Öteki beriki«aman şunları ayır» diye doktora baş vururlar. O, gözleri bağlı, elinde bir sopa, araya girer ve bu sopayı rasgele etrafa sallar. Sopa hastalığa raslarsa hastalık ölür, hastaya raslarsa hasta...»

En büyük doktor

Bir başka filozof da şöyle söylüyor:

«Dünyanın en faziletli doktoru tabiattır. Hastalarının dörtde üçünü mutlaka iyi eder ve meslekdaşlarının aleyhinde atıp tutmaz.»

İhtiyat pay

Yılan, doktorluğun sembolü olduğu için midir, nedir? Doktor hikâyesi bir kere açıldı mı, yılan hikâyesi gibi kapanmak bilmez.

Aşağıki vakayı bir doktor arkadaş anlattı:

— Ben merhum (....) paşanın talebesiyim. Mektepten çıktıktan sonra bir zaman da muavinliğini yaptım. Paşa bir gün nazik bir yerinden ameliyat geçirmiş bir hastaya artık hiç bir şeyi kalmadığını, hastaneden çıkıp gitmekte serbest olduğunu söylüyordu.

Hasta, memleketin tanınmış şahsiyetlerinden bir büyük memurdu:

— Paşa size çok minnetdarım, dedi, yalnız şu var ki...

Adamcağız lakırdısının arkasını getiremiyor, mahcup ve muztarip önüne bakıyordu.

Paşa: — Ne var? dedi.

Hasta: — Geçirdiğim ameliyattan sonra çocuğum olmaz değil mi paşa?

Paşa: — Kim demiş onu? Vakıa eskisi kadar kolay değildir amma olur... Yani fennen buna imkânsızdır, denemez.

Hasta okadar sevindi ki âdeta paşanın ellerini öpecek gibi oldu ve dualar ederek hastaneden çıktı.

Ben dayanamadım:

— Aziz hocam, dedim, ahlâkınızı çok iyi bilirim... Siz yalan söylemeyi hiç beceremiyen bir insansınızdır. Hattâ ümitsiz hastalara öleceğini bile söylediğiniz oluyor. Şimdi nasıl oldu da...

Paşa sözümü ağzımdan aldı:

— Nasıl oldu da çocuğu olmıyacak bir adama «Pekâlâ çocuğun olabilir» dedim öyle mi? İnsaniyet saikasiyle evlâdım... Ölecek hastaya öleceğini söylemekte fazla bir tehlike yoktur... Fakat bu adamcağızın karısı günün birinde şeytana uyar da bir yerden bir çocuk alırsa bu biçarenin hali ne olur?

Geçim dünyası

Geçenki kar fırtınasının insanlar gibi yaban domuzlarına da zararı dokunmuş.

Geçen gün Kadıköy iskelesinde

manda cesametinde beş altı yaban domuzunun yattığını gördüm. Bu korkunç hayvanlar fırtınanın dehşetinden yahut da meydanı boş buldukları için Alemdağı ormanlarından çıkmışlar ve medeniyet dünyasına yaklaşarak bu hale gelmişler.

Yarım saat sonra onlara bir kere de vapurdan köprüye çıkarken rasgeldim.

Her birini üç ayrı hamaldan mürekkep bir kafileye yüklemişlerdi. Adamcağızlar yine de bu yükün altında bunalıp inliyorlardı.

Domuzlardan biri korkunç dişleriyle silâhlı ağzını altındaki hamalın kafasına bindirmiş adamcağızı parçalamıya hazırlanıyor gibiydi.

Nasılsa bu hamal kafilesine karışmamış iri boy bir hamal hem meslekdaşlarını kıskanıyordu, hem de bu manzaradan iğrenerek yere tükürüyor ve söyleniyordu:

— Vay pis herifler vay... Vay pis herifler vay... Dinim hakkı için yüz lira verseler bu pisi taşımam.

Önümüzde soğuktan omuzlarını sıkmış dal ceket bir serseri gidiyordu Birden bire hamala döndü:

— Ulan enayi, dedi, sen yüz lira nedir bilir misin?Adam yüz liraya onun derisini sırtına alır.

Demek ki?!..

Çırak şaşırmış, dalgın dalgın ustasına bakıyordu. Sabredemedi, sordu:

— Usta ne yapıyorsun?

— Kör müsün? Bayanın ayakkabı ölçüsünü alıyorum!..

— Demek ki..bu yıl da çizme modası çıktı, öyle mi?!.

Papağan

Tuhaflıklar

Dostlarım, bu hafta da demedim ne Hint, ne Çin,
Çıktım mevzu bulmıya sizi güldürmek için,

Fakat nerden dolaştım, hangi ilden geçdimse
Ne gülünç vaka gördüm, ne de gülen bir kimse!

Baştan başa somurtmuş görünce ben her yeri
Büyüdü gözlerimde bizim yurdun değeri.

Bizde yoktur vakanın fazla acı olanı:
Geçenlerde yerinden oynadı Unkapanı,

Bir de Yemişteki «Hal» çatladı, çatlamaz mı?
Kadıköylü eşine bakıp içlense az mı?

Sonra küçük bir kaza, bir tramvay kazası,
Zaten tramvay bize yaradanın cezası!

Ne olur, tutmamışsa yokuşta altı firen?
Topu, iki kişidir bu kazada can veren!

Sonra bir çocuk çıkmış mektebin birinde de
—Tanrı, böylelerinin encamını hayrede!—

Şimşek gibi indirmiş, bakmadan genç yaşına,
Bir lâmba ampulünü hocasının başına.

Dikkat edin: Ampulü talebedir indiren,
Parmak kadar boyundan fazla günaha giren!

Mekteplerin birinde celâlli bir talebe
Edememiş bir sinir buhranına galebe,

Hocasının babaca sözüne karşı durmuş,
Bu yetişmezmiş gibi iki de sille vurmuş!

Dikkat edin: Tokadı hoca değildir vuran,
Yaradana sığınıp yumruğunu savuran!

Başka bir mektepde de başka bir delikanlı,
Bir delikanlı değil, hayır bir eli kanlı,

Müdürün odasından girmiş de içeriye
Saplamış bıçağını: «Yüreğin budur!» diye.

Kırk bir buçuk maşallah, ne gürbüzmüş, ne de dinç!
Böylesini görseler ederler Nevyorkda linç.

Görüyorsunuz, bizde epey tuhaf vaka var,
Ben yazayım da sen gül gülebildiğin kadar!..

Çamdeviren

İtalyan tayyareleri faaliyette..

Tayyareciler — Aman çabuk bomba atalım, aşağıda bir kıpırdanma hareketi var !...

Temel direği

Muhiddin Üstündağ, vali konağından çıkarak vilâyet konağına gitmek üzere, otomobile bineceği sırada geveze bir dostuna rasladı, kapının eşiğinde bir yığın lâkırdı tufanına boğuldu. Gevezenin elinden bir türlü kurtulamıyan nazik İlbay can sıkıntısından yüzünü asıp duruyordu. Fakat dostu hiç oralı değildi, yakaladığı eli bırakmıyordu. Bir aralık:

— Siz, İstanbul denilen büyük binanın sağlam bir temel direğisiniz!

Der demez, Muhiddin Üstündağ, sözünü kesti:

— Öyle ise müsaade ediniz de bina temelsiz kalmasın, gidip yerimi işgal edeyim! dedi, ve hemen otomobiline atladı.

Nasıl görüşürler, nasıl yazarlar!..

Röpartaj muharriri (yazarak) — Bu yüksek kültürlü kadın: günün bütün saatlerini okumak yazmakla geçirir..... Elinden... kalem hiç düşmez... Acı fakat kuvvetli bir kalemi vardır.

Hangisine?

Dostumuz (C...) nin kendinden yirmi yaş küçük karısı yeni yetişmiş delikanlılara karşı biraz yufka yüreklidir. Onlarla şakalaşmaktan, göz göze diz dize saatlerce konuşmaktan, kucak kucağa dans etmekten pek hoşlanır.

Bereket versin dostumuz filozof ruhlu bir adam olduğu için kızmıya, kavga gürültü çıkarmıya lüzum görmez, hattâ bilâkis karısını eğlendiriyor görünen gençlere o da pek iltifat eder.

Geçenlerde bir ahbabın evinde çaya davetliydik. Salonun etrafında odalar vardı. (C....) nin karısının bu odalardan birinde biribirinden güzel beş delikanlı ile şakalaşdığı görülüyordu.

Bir aralık (C....) de bu odaya girmişti. Tekrar dışarı cıktığı zaman çehresini bozulmuş gördük. Yanımıza gelince:

— Çok şükür geçti? dedi.

— Ne geçti?

— Hiç canım... Ehemmiyet verilecek bir şey değil...

— Ne olduğunu bilmiyoruz ki?

— Karım bayıldı.

En yaşlımızın ağzından gayri ihtiyarî şu sual fırladı..

— Hangisine?

İmdat zili

Müşteri — Eve hırsız girince kendiliğinden çalan bir imdat zili istiyorum.

Dükkâncı — Zannedersem, dün de bir tane almıştınız.

Müşteri — Evet, almıştım amma bu gece hırsızlar aşırmış!..

Sürat

— Bu ikinci kocanla nerede tanıştın?

— Birincisini otomobille çiğnediği yerde!..

Gelecek defa!..

Annesi Perihanı uzun uzadıya süzdükten sonra:

— Kızım, dedi, kocan öleli daha bir ay olmadı, evlenmiye kalkıyorsun! Elâlem ne der? Hiç olmazsa bir sene sabretsen daha iyi olmaz mı?

Perihan güldü:

— Bu sefer böyle oldu, annecığim, dedi, gelecek defasında senin sözünü dinlerim.

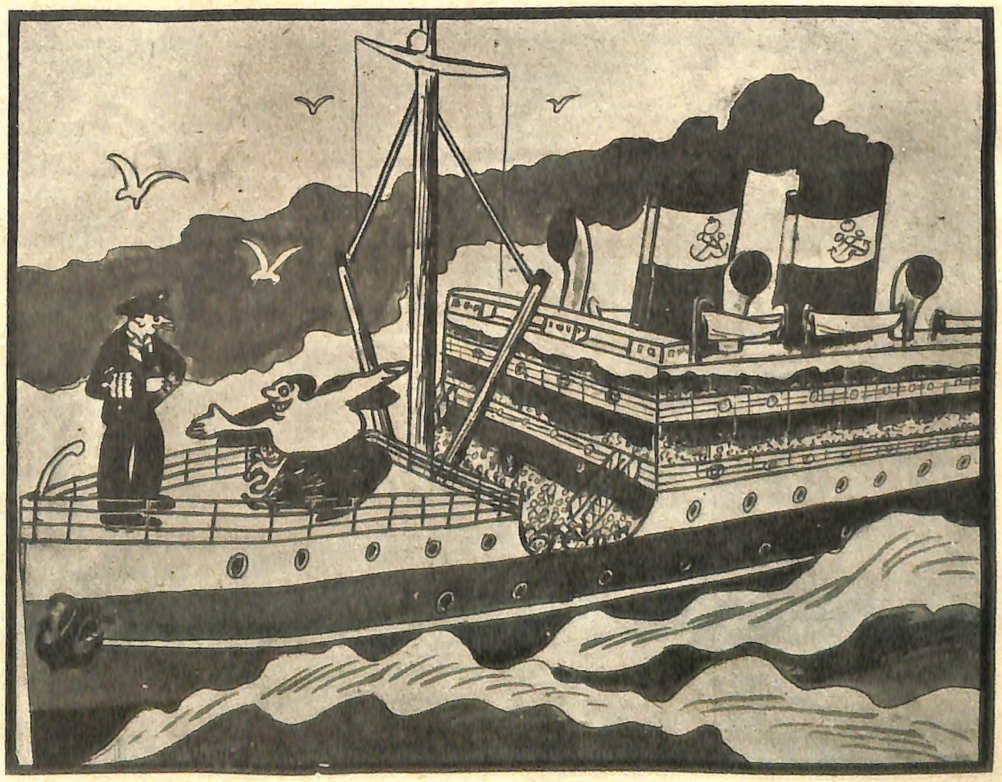

Kadın — Kaptan, kaptan! denize çocuğun donu düştü, vapuru durdur da alıversinler...

Ne şiş yansın, ne kebap!.

Sigarasını, tütün tablasına bastırıp söndürdükten sonra dedi ki:

— Sen Bektaşinin hikâyesini bilir misin?

— Bin tane Bektaşi hikâyesi var; hangisinden bahsedeceksin?

— Dinle! Bektaşinin biri bir bakal dükkânına gitmiş ve sormuş:

«— Yağ var mı?..

«— Var.

«— İrmik?

«— O da var.

«— Şeker?..

«— Şeker de var.

«— Öyleyse ne duruyorsun be adam? Helva yapıp yesene!

— Bilirim bu, hikâye pek yavan bir şeydir.

— Yavandır amma senin vaziyetine uyar..

— Ne gibi?.

— Kalemin var mı?..

— Var.

— Kâğıdın?..

— O da var.

— Gazeten?..

— O da var.

— Ne duruyorsun be sersem? Yazsana şu nakil vasıtaları hakkında...

— Ha! şu madde! Lâkin dostum helva yapmakla gazeteye makale yazmak arasında çok fark var.

— Kat'iyyen..ikisinin de meyanesini tadını ve kıvamını gözetmek; yakmamak, akçıl bırakmamak yok mudur?..

— Vardır amma meyanesini kaçırırsam birinde helva yanar ötekinde de ben!..

— Aldırma! Boşuna kuruntuya düşüyorsun! Kimse sana «Neden, tramvay arabaları sakattır? Neden, yolcu vapurları eskidir, diye yazdın?» demez. Demekte fayda yok. Onun için yaz biraz şu vapurları!. Ben her büyük lodosta fena halde korkarım. Çünkü bu vapurların içinde yaşını başını almış öyle ihtiyarları var ki günün birinde bir kaza olmasından ödüm kopar.

— Bizim iklim, vapurları gençleştirir. Başka yerde çürüğe çıkarılacak yaştaki vapurlar bizde genç sayılır.

Vaktiyle «Taif» isminde bir vapur vardı. İdarei Mahsusanın eski vapurlarından birisi. Bu Taif vapuru ekseri Şap denizine sefer yapardı. Bir gün bu vapur, yine Ciddeye yahut Hudeydeye giderken Portsaitde demirlemiş. Biraz sonra limandaki İngiliz vapurlarından birinin ihtiyar kaptanı «Taif» vapuruna gelip süvariyi aramış ve görür görmez, hemen eline sarılıp:

— Tebrik ederim kaptan! demiş...

Taifin kaptanı şaşırmış:

«— Teşekkür ederim. Lâkin neyi tebrik ettiğinizi anlıyamadım.. diye sormuş. İngiliz kaptan da:

«— Bundan otuz sene evvel ben sizin vapurda kaptandım. O zaman otuz yaşında idi. Çürüğe çıktığı için ben ayrılmıştım Otuz sene sonra eski vapurumu görünce tanıdım. Maşallah hâlâ deniz üstünde tutabiliyor ve buralara kadar geliyorsunuz..»

Cevabını vermiş.

Bizim limanda da tâ, «Hügnen» zamanında alınmış vapurlar vardır ki daha alındığı zamanlar bunlar için «yolludur amma saçları ince» denmişti. O gün bugündür bu vapurlar işlerler.

Mösyö Hügnen İstanbula gelseydi ilk işi bu vapurların kaptanlarını tebrik etmek olurdu.

Bizde iki şey ihtiyarlamaz: Kadın ve vapur.. Amma lodos havada ikisinden de uzak ol!

B. Felek

Lüküs hayat sahnelerinden.

Bayan — Doğrusu ben bu düdük gibi apartımanların banyolarına bir türlü alışamadım... Ne kurnası var, ne göbek taşı....

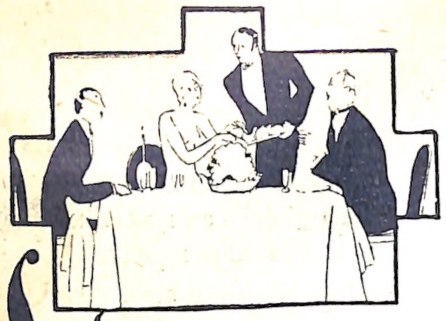

Salon ve sonra DEDİKODULARI

Paralı mucize

Geçen akşam salonda meşhur bir doktorumuzdan bahsediliyordu.

Yaşlı bir bayan onu taşkın bir heyecan ile medhe başladı:

— Ben çok doktor gördüm amma bunun gibisini Avrupada da görmedim, diyordu, en büyük profesörlerin ölüme mahkûm ettikleri birçok hastaları o ellerinden tutup tutup ayağa kaldırdı. Ona doktordan ziyade peygamber demek lâzım... Ölüleri diriltmekle meşhur olan peygamber İsa değil miydi? İşte bu adam âdeta bir İsadır... Onun tedavisi tedavi değil, mucizedir.

Bayanın kocası gülümsiyerek ilâve etti:

— İsadan farkı şu ki mucizesini biraz pahalı yapar.

İtiraz

Birinci Matbuat kongresinin bir encümen toplantısında Uyanış sahibi Ahmet İhsan Tokgöz söz aldı:

— Bendeniz gazete muhbirlerinin evsafı mümeyyizeleri hakkında söz söylemek isterim. Bendeniz gazete muhbirlerinin devairi resmiye kapıcıları arasından seçilmelerini muvafık buluyorum.

Fazıl Ahmet Aykaç bu fikri muvafık buldu:

— Üstadın hakkı âlileri var. Devairi resmiye odacıları kulâğı delik olurlar. Hattâ bugün muhbirlik yapanların bile altışar ay müddetle odacılıkda staj görmeleri lâzımdır. Bu hususta matbuat kanununa bir madde ilâve edilmeli.

Bu teklif encümende tam müttefikan kabul edileceği sırada Kurun başmuharriri Mehmet Asım Us ayağa kalktı ve itiraz etti:

— Hayır, dedi, gazete muhbirlerini dilsizlerden seçmeli.

***

Onların F

Kadın — Eğer istediğimi yapı
Erkek — Vay, sen de mi «Zecrî

Olmuş şeylerden

Mütareke devrindeydi. Sadrazam hain damat Ferit hasta olmuştu. Balta limanındaki sarayından dışarıya çıkamıyordu. Hastalığının ikinci günü meşhur doktorlarımızdan(...)Paşayı çağırttı. Doktor biraz sonra gelerek damat Feridi inceden inceye muayene etti. Bir reçete yazdı, sonra hain sadrazama tavsiyelerini söyledi:

— Paşa hazretleri, dedi, mideniz çok bozuk ve zayıf. Hazmi kolay olan gıdaları yemeniz lâzımdır. Meselâ haşlanmış piliç.

Damat Ferit doktorun tavsiyesini yerine getirdi, fakat hastalıktan yine kurtulamadı. Doktor(...) Paşa iki gün sonra tekrar geldiği zaman hasta şikâyet etti:

— Doktor, dedi, tavsiyenizi yerine getirdim, hazmi kolay şeyler yedim, fakat midem bunları da hazmedemiyor.

Doktor(...) Paşa ciddiyetle:

— Paşa hazretleri, dedi, o halde hazmolunmuş şeyler yemelisiniz!

tikası!...

an seninle alâkamı keseceğim!
bir» e başladın?

Şoför — Yahu batıyoruz... Biraz da bu tarafa iltifat eden yak mu?..

Antoloji

Haber aldığımıza göre bugün Şarkî Erden kıralının kütüphane müdürü olan mahut yüz ellilik filozof Rıza Tevfikten, kim olduğunu henüz öğrenemediğimiz birisine bir telgraf gelmiş. Yüz ellilik filozof Matbuat umum müdürlüğünün çıkardığı antolojide Refik Halitden bahsedildiği halde kendisinin şiirlerinden tek mısra bile alınmadığını görünce kaleme sarılmış ve şu telgrafı yazmış:

«Maksat şairlikse şairim, hainlikse sunturlu hainim. O halde antolojiye niçin alınmadım. Bunu merak ediyorum.»

İki mektepli arasında

— Şu Kristof Kolomb yok mu, çok münasebetsiz bir adammış !

— Neden anladın?

— Münasebetli bir adam olsaydı, Amerikayı keşfedip bizim coğrafya dersini iki kat güçleştirmezdi!

Lokantada

Üstad Ömer Rıza, muharrirler arasında az, özlü temkinli konuşmakla da şöhret bulmuştur.

Üstat geçen gün öğle yemeği için bir lokantaya gitmişti. Garsondan bir çorba istedi. Çorba geldi. Üstad Garsona seslendi:

— Evlât.. Ben bu çorbayı içemiyorum.

Garson çorbayı aldı. Biraz sonra sebze çorbası getirdi. Tam garson döneceği zaman üstad tekrar seslendi:

— Evlât.. Ben bu çorbayı da içemiyorum.

Garson içten içe hiddetlenir gibi olmuştu:

— Evet amma, dedi, bütün müşterilerimiz bu çorbalarımızı içiyorlar.

Üstad Ömer Rıza bu sefer gayet ciddî olarak garsonun hiddetini şöyle teskin etti:

— Kaşık yok arslanım, kaşık!

Hizmetçi

Bayan sordu:

— Yeni hizmetcimiz çok hoşuna gidiyor, değil mi?

Bay tebessümle cevap verdi:

— Evet, çok hoşuma gidiyor doğrusu.

Bayan suratını astı, hiddetle söylendi:

— Bunu ben de anladım, hizmetciyi bu sabah kovdum!

Değişen Düşünceler

Erenköyünden trenle İstanbula iniyordum. Kompartimanda, adı lâzım değil, değerli bir idareci ile karşılıklı oturuyorduk. Değerli diyorum, çünkü idare ettiği şirket, benzerleri içinde, intizamı ile pek meşhurdur. Dereden tepeden konuşarak Feneryoluna geldik. Buradan trene binen bir adam yanımızdan geçerken durdu. Arkadaşımın elini sıktı :

— Nasıl oldu o iş ?

Diye sordu. Arkadaşım, samimî bir yüz ve candan bir sesle :

— Tavsiye buyurduğunuz genç mi? dedi, yakında size iyi bir haber vereceğim. Şirketimizin Beyoğlu şubesinin alışveriş memurluğu bugün yarın açılıyor, açılır açılmaz elbet sizin tavsiyeniz büyük tesirini gösterecektir!

« Tavsiye buyurduğunuz », « büyük tesiriniz » gibi kelimelerden hatırı sayılır bir adam olduğu anlaşılan muhatabının yüzü güldü : « Çok teşekkür ederim!» diye ayrıldı, kendine bir yer aramıya gitti.

Arkadaşım, adamın gittiğine ve sesini işitmiyeceğine inandıktan sonra, bana :

— Atlattık herifi...

Hayretle yüzüne baktım.

— Söylediklerin doğru değil mi idi ?

— Ne gezer ! diye bir kahkaha attı, bizim ne Beyoğlu şubemiz var, ne de açılacak bir memurluğumuz... Fakat ne yapayım, böyle küçük bir iş için büyük bir adamın hatırını kıracak değilim a... Meseleyi idare ettim! Kurnazlığıma ne dersin ? Zaten böyle atlatmalar olmasa şirket değil, dünya bile idare edilemez ...

Dışımdan bir şey söylemedim amma içimden : « Allah Allah, dedim, eskiden buna bir zekâ işi değil, bir ahlâk işi diye bakarlardı, ve adına adam atlatmak değil, düpedüz yalancılık derlerdi... Zamanla beraber telâkkiler de ne kadar değişiyor ! »

Haydarpaşa vapurunda başka bir dostla karşılaştım. Gözleri uykusuzluktan şişmişişti. Kolağıma eğilerek :

— Yine dün gece bakarada üç yüz lirayı bayıldık...

Dedi. Sordum :

— Demek sen kumar oynarsın?..

— Hayır, kumar oynamıyorum, şansımı deniyorum !

Yine içimden : " Kırk yıllık kumarbazlığın adı da şans deneme olmuş!» dedim, köprüye çıktıktan sonra Tünele doğru yollandım. Turnikenin başında üçüncü bir tanıdık :

— Çok şükür görüştüğümüze... Ne yapıyorsun, iyi misin ?

Tünel vagonuna girdik, ayni suali ben ona sordum, cevap verdi :

— Ne mi yapıyorum ? Akşamları bir gazino, iki birahaneye uğrayıp kafamı tütsülüyorum !

— Demek sen sarhoşsun !

Diyecek oldum, beni tersledi :

— Ne münasebet, ben sarhoşluk etmiyorum ki... Gam kasavet dağıtıp gönül eğlendiriyorum !

Düşündüm: «Ayyaşlığın adı da değişmiş, gönül eğlendirmek olmuş! „

Tünelden çıkınca tanıdığım, gücenmiş olarak, benden ayrıldı. Şişli tramvayında başka bir bildikle yüz yüze geldim : « Nereye ? » diye sordum, hay sormaz olaydım !

— Sevgilim telefon etti, kocası şimdi evinden çıkmış, kadını dumanı üstünde yakalamıya gidiyorum !

— Demek bir çapkınlık ?

— Neden capkınlık olsun ? Buna Don Juanlık derler !

Anlaşılan, ırz düşmanlığının adı da Don Juanlık olmuş! Bu tesadüflerin karşısında âdeta ben yeni bir bilgi sahibi olmuştum: Bir kelime oyunu ile, bir hakikati mecazî ifade etmekle bir tabir yerine başka bir tabir kullanmakla en kötü bir san'at en sevimli bir şekle giriyordu... Bunu anladıktan sonra dedim ki :

— Bari dolandırıcılığın, hırsızlığın, eşkiyalığın, katilliğin de adını değiştirseler, bunlara da «Adam atlatma, gönül eğlendirme...» Kabilinden bir ad taksalar da polisi, adliyeyi boş boşuna zahmetten kurtarsalar!..

Ağaçkakan

Sesli meyhanelerde:

— Var olsun deniz kızları! Alafranga musiki hiç olmazsa kollarınızda can veriyor!

İçgüveyisinin rüyası....

Bay — Dün akşam müthiş bir rüya gördüm.
Bayan — Aman çabuk söyle, merak ediyorum.
Bay — Hayırdır inşallah dersen söylerim..
Bayan — Hayırdır inşallah .. hayırdır inşallah ! ...
Bay — Haydutlar anneni dağa kaldırıyorlarmış ! ..

Hikâye

Sadakatin sırrı

Şişlinin en zarif kızı bayan Nükhetle meşhur sığır tüccarı bay Dursunun evlenmesine herkes bir türlü manâ verdi. Kimi, Nükhet fazla hopba olduğu için gençler arasından aklı başında bir koca bulamadığını, aklı basında olmıyanı da kendisi kocalığa kabul etmediğini ileri sürdü. Kimi, buna para izdivacı, kimi de aşk evlenmesi dedi. Fakat bütün bu dedikodular karşısında değişmiyen tek bir düşünce vardı: Bu da Nükhetin Dursuna sadık kalamıyacağı kanaati idi. Şişlinin kadını, erkeği, genci, ihtiyarı, bu kanaatte birleşmişlerdi ve delikanlıların birkaçı şimdiden yarınki zaferler için hazırlanmıya, kendilerine çeki düzen vermiye başlamışlardı.

Bunlardan anlaşılıyor ki Nükhet gençtir, Dursun yaşlı. Nükhet güzeldir, Dursun çirkin. Nükhet incedir, Dursun kalın. Nükhet malûmatlıdır, Dursun anadan doğma cahil... Ve Nükhet orta hallidir, Dursun ise zengin mi zengin !

İşte bütün bunların yüzünden, evlenir evlenmez Nükhetin etrafını gençler pervane gibi sarmışlardı. Fakat eski dostluklarının devamını istiyen bu gençler, bütün gayretlerine rağmen, muvaffakiyete doğru bir adım bile atamıyorlardı. Nükhet evlendikten beri çok değişmişti: En dansını beğendiği gencin teklifini bir baş çevirmesile karşılıyor, en sohbetine bayıldığı delikanlıya en az iki metre mesafeden selâm veriyordu.

İlk önce bunu bir gösteriş sananlar oldu. Fakat bu hal, bir ay, iki ay, bir sene devam edince bütün ümitler bütün kanaatler temelinden sarsılmıya başladı. Nükhet kimseye yüz vermiyor, âşıkların sözünü dinlemek şöyle dursun, onların bulunduğu meclislere ayak bile atmıyordu.

Artık onun hakkındaki dedikodular, şeklini değiştirmişti. Şimdi onun için herkes başka türlü düşünüyordu:

— Doğrusu Nükhet, tam bir ev kadını imiş... Evlendiğindenberi yuvasından ayrıldığı yok !

— Dursunu da çok seviyor, her zaman biribirlerinin ağzına gireceklermiş gibi konuşuyorlar...

— Bu biribirine denk olmıyan çiftin saadeti, değme denk olan eşlerde bile bulunmaz !

Genç kadınlar, sığır tüccarında mutlaka gizli bir şeytan tüyü olduğunu, yoksa Nükhet gibi bir kızı kendisine bu kadar bağliyamıyacağını düşünerek Dursuna kur yapmak, bu muammayı çözmek için kendilerini feda etmek bile istediler. Fakat bu da nafile çıktı. Dursun da Nükhet gibi, karşısındakilere açılmıyan bir kale kapısı idi... En sonra erkekler Nükhetten, kadınlar Dursundan vazgeçmiye mecbur oldular.

Fakat aradan iki, üç yıl gecince bu kıvılcım yeniden alevlendi : Herkesten kaçan Nükhetin bir âşıkı ve Dursu unda bir metresi olduğunu haber alanlar şaşırdılar. En garibi şurası idi : Nükhetin âşıkı da, Dursunun metresi de hımhımdı! Duyanlar, buna daha çok şaşıyorlardı...

Şaşkınlık nöbeti geçince yerine kızgınlık kaim oldu, kadınlar, erkekler, kendilerinin hiçe sayılarak hımhımlara iltifat edilmesini affolunmaz bir kabahat saydılar, köpürdüler... Kızgınlık da geçince onun yerini tecessüs aldı : Niçin ikisinin de sevdikleri hımhım oluyordu ? Bu muamma da çözülmezse çıldıracaklardı !

Nihayet Nükhetle Dursunun yanından kovulan hizmetçi, üç yıl süren sadakatle üç yıl sonra hımhımlarla başlıyan iki münasebetin sırrını hallederek herkesi çıldırtan merakın önüne geçti :

Dursunun, karısını gençlerden uzaklaştırmak için, bulduğu çare ona sabah akşam sucuklu, pastırmalı yumurta yedirmekmiş... Sucukla pastırmanın temin edeceği sadakat de, işte, burnu koku almaz, hımhım bir delikanlı ile hımhım bir genç kıza rasgelince, tabiatile ihanete dönmüş !

Şimdi bu tafsilâtı öğrenen delikanlılardan birçoğu akıllarını başlarına topladılar, hımhım taklidi yapmıya başladılar... Diyorlar ki bir takım gençlerin burnundan konuşmalarına sebep kaçırdıkları büyük fırsatı tekrar elde etmek içindir...

Tırtıl

Habeşlere sulh teklif edildi:

İngiliz — Lâla sulh ister misin?
Habeş - Efendimiz bilir!..

Sürpriz

«Sevda ihtikârı» müellifi Mahmut Yesari, yeni yazı heveskârlarımızdan Cahit Uçukla evlendi.

Eskiden içkiye biraz mültefit davranan Mahmut Yesari, izdivacından beri içki içilen yerlere uğramaz olmuştur.

Geçenlerde Yesariyi Matbuat Balosunu tertip için toplanan heyete çağırmışlar. Baloda yapılacak sürprizler tesbit olunuyormuş. Bir aralık Hakkı Tarık, Mahmut Yesariye:

— Üstad, demiş, sende hiç sürpriz yok mu?

— Mükemmel bir sürprizim var üstad!

Hakkı Tarık merakla sormuş:

— Nedir?

Mahmut Yesari kemali ciddiyetle cevap vermiş:

— Baloya simokinle ve ayık geleceğim!

— Gece yarısı adamcağızın üstüne çullanıp soymuşsun!
— Yalan bay komiser, bayram ertesi kimin üzerinde para var ki çullanayım!

Portreler

İKİ AHBAP ÇAVUŞLAR...

İşte, biri tarihciliğin, biri ressamlığın bizdeki timsali olan iki sevimli yüz, iki candan arkadaş ... Müverrih Ahmet Refikle Ressam Çallı İbrahim... Diyeceksiniz ki tarihci kütüphanelerde, ressam resimhanelerde çalışır, biri gün görmez yerlerde, öteki aydınlık köşelerde dolaşır, bunlar ne zaman biribirlerini görürler de arkadaşlık ederler ?

Çok şükür, yirminci asır böyle güç suallere kolaylıkla cevap vermek imkânını hazırlamıştır : Gündüz loş kütüphanelerle ışıklı resimhanelerde çalışanlar, geceleyin, pekâlâ hem loş, hem ışıklı birahanelerde buluşabiliyorlar... Zaten iki kadeh içki arasında doğan muhabbet, sevgilerin hem en sağlamı, hem en güler yüzlüsüdür ! İşte bizim ahbap çavuşlar da, dostluklarının hem sağlam, hem güler yüzlü olmasını istyenlerdendir...

Hikâyeyi bilirsiniz: Kasabaya gelen bir köylü, çarşıda, iri yapılı bir adamın: «Bir ben!» diye dolaşıp kabadayılık sattığını görmüş. Dükkâncılardan birine bunun kim olduğunu sormuş. Zavallı esnaf:

— Hiç sorma, demiş, bu adam kasabanın baş belâsıdır, hepimizi haraca kesmiştir... « Bir ben » diye kollarını sallıya sallıya dolaşır, bizi korkudan titretir, durur...Yan bakarsan halin haraptır!

Köylü, esnafın korkusuna pek kulak asmadan, kabadayının yanına yaklaşmış, yaradana sığınıp ensesine bir tokat aşketmiş. Kabadayı, tam «Bir ben!» diyeceği sırada ensesine inen yıldırıma hem kızarak, hem şaşarak geri dönmüş bakmış ki karşısında kendisinden daha babayiğiti var, hiç istifini bozmadan:

— Bir de sen! Demiş,

İşte, bizim ahbap çavuşların dostluğu da buna benzer bir vaka ile başlamış derler. Hangisi ise, bilmiyorum, bir birahaneye girmiş, bakmış, bir masanın başında orta yaşlı bir adam oturmuş, karşısına binliği almış, etrafındakilere nisbet verir gibi durmadan içiyor... Birahaneye geç gelen, dayanamamış, olanca sesiyle garsona bağırmış :

— Bana bir fıçı içki getir!

Binliği deviren adam kendisinden kahramanını görünce elden pes etmiş, ona: «Sen benim ustamsın... Adını bağışla! » demiş, bu suretle tanışmışlar. Vakanın doğru olduğuna şüphe yok, ancak bunlardan hangisinin tarihci, hangisinin ressam olduğunu öğrenemedik. Öğrensek bile geç kalmış sayılırız, çünkü onlar şimdiye kadar biribirine çoktan denk olmuşlardır!

Gece yarısına doğru Çallının tarihî bilgisi artar, Ahmet Refiğin de şairliği... Yani birinin ilmi ötekine, ötekinin sanatkârlığı da berikine sirayet eder. Fakat ressam da olsalar, müverrih de olsalar, ikisinin değişmez bir tarafı vardır: Efelikleri... Ahmet Refik, eski tarihleri okuya okuya, kendisini, zırhlara bürünmüş bir şövalye hayal eder, öteki de Çal kazasının zeybek ruhunu taşıdığı için hayalinde ondan geri kalmak istemez... İşte gördüğünüz tabloda, Çallı İbrahim, arkadaşı ile kendisinin Donkişota parmak ısırtan kahraman ruhlarını olduğu gibi tasvir etmiştir, ancak bu çifte Donkişotun silâhşörlük vazifesi henüz açıktır, bu vazife için en aşağı iki litre içki yuvarlıyan bir fedaiye ihtiyaç vardır!

Fırça

Eski Pedagoji nümunelerinden: Cennetten çıkma falaka!

Ne desin?

Hasta olan arkadaşını ziyarete gitti. Zavallı, ateşler içinde, yatağa uzanmış, duruyordu. Hastaya dedi ki:

— Bizim şube müdürü senin hastalığını soruyor... Ne diyeyim?

Hasta inliyerek cevap verdi:

— Başında şiddetli bir ağrı vàr dersin, kalbi çok hızlı çarpıyor dersin, ciğerleri fena halde soğuklamış dersin, midesinde müthiş bir baygınlık var dersin, boğazı şişmiş dersin, dizlerinde romatizma başlamış dersin...

Arkadaşı itiraz etti:

— Yok, ben bukadar şeyi aklımda tutamam... Yalnız «Allah rahmet eylesin!» derim, o anlar!

Kulaklar

Bir mecliste konuşuluyordu. Hazır Bulunanlardan biri, nükteli ediplerimizden F. Ç. ye dedi ki:

— Bay filân, geçen gün, kulaklarınızın uzunluğundan bahsederek sizi çekiştiriyordu...

F. Ç. zarif bir tebessümle cevap verdi:

— Hakkı var, benim kulaklarım bir insan başına yakışmıyacak kadar büyüktür... Fakat, bay filânın kulakları da bir eşek kafasına yakışmıyacak kadar ufak olduğu kanaatindeyim!

— Rahmetli annen senin yaşında iken aşk nedir bilmezdi!..

— Tabiî siz de öğretemezdiniz.

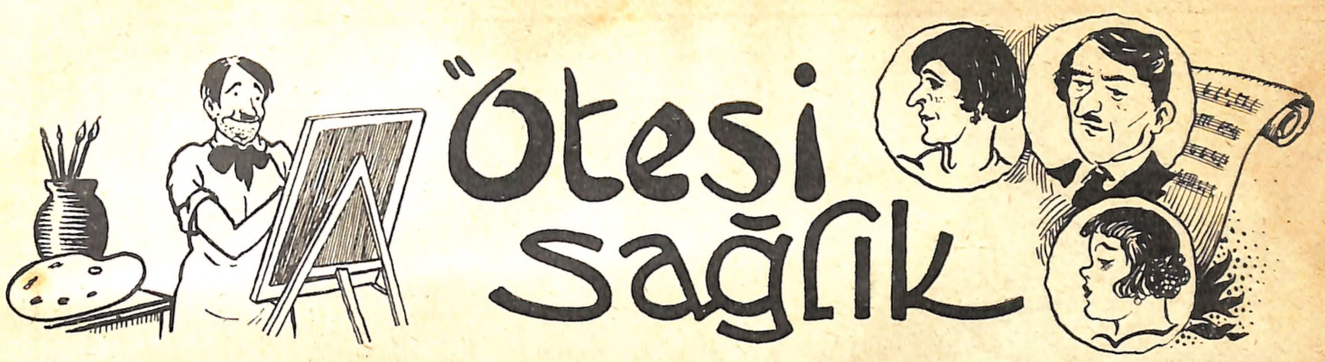

Mizahî Roman

— 3 —

Yazan: DİKEN

Kıçına tekme yemiş sokak köpeğinin homurtusuna daha ziyade benziyen bir sesle cevap vardi:

— Na.. yir.. at kaç?.. len oldu mu?. Ne diye.. eldik? Arga.. okunu . emeden?. aç şu perdeyi de.. ir.. irimizi.. relim!

Ressam pencereye doğru koştu, üzerinden bir yığın toz kalkan yeşil basma perdeleri araladı. Bir de ne görsün?

Gözlerine inanamıyacağı geliyordu. Burası oda değil, bit pazarının bir köşesi idi. Hiç bu evi bukadar dağınık, bu derece pis görmemişti.

Üstü küflü, altı çamurlu kunduralar.. Dertop edilerek öteye beriye atılmış elbiseler.. Tepeleri delinmiş, kenarları liyme liyme olmuş, kurdeleleri sökülmüş, her birinin kenarında, terden acaip birer harita çizilmiş şapkalar..

Hele bunlardan bir tanesi, geniş kenarlı bir melon, hiç şüphesiz ki sahibinin sarhoş veya hiddetli bir anında fırlatılıp doğruca çirkef kovasının içine düşmüştü; ve şimdi orada yük bekliyen bir salapurya gibi yağlı ve sabunlu suyun yüzünde hafif hafif yalpalanıyordu.

Üstündeki mermer raf ortasından iki parçaya bölünmüş ve ocağı kiler diye kullanılan şöminenin içi, boş rakı ve şarap şişeleriyle ağız ağıza dolu idi.

Bunun karşısında piyano duruyordu.

Ama ne piyano!!.

Eşyanın da, mutlaka insanlar gibi iyi veya kötü talihleri, mukadderatı, duyguları, tesirleri olsa gerektir. İşte bu piyano da, seksenlik bir acuzenin Karaca Ahmet mezarlığına dönmüş murdar ağzını andıran klavyesiyle ve tellerini meydanda bırakan deşilmiş gövdesiyle azamî talihsizliğini gösteriyordu.

Topal ayaklarının üzerinde müvazenesini kaybetmeksizin duramadığı için olacak, bir tarafı, tersine çevrilmiş bir çinko kovanın dibine istinat ettirilmiş, not rahlesi, sicimle, yanı başındaki duvarda bir çiviye tutturulmuştu.

Böylece, bu zavallı, bu bedbaht piyano, sarhoşluk saikasiyle, kendini bilmiyerek bir batakhaneye düşmüş bir kibar adamı andırıyordu.

Ve tuhaf değil mi? Bu, içi dışına dönmüş, yüzüne bakılacak hali kalmamış piyanodan, Behzat Akif, yine de vakit vakit nağmeler çıkartmıya muvaffak oluyordu.

Şaşmayın! Nağme dediysem, geceleri radyonuzda dinlediğiniz can okşayıcı sesleri kasdetmek aklımdan bile geçmedi.

Bununla beraber, Behzadın, piyanosunu — evet bu piyanoyu — kâh inlettiği kâh kahkahalarla güldürdüğü vakidi. Fakat bu gülmelerde de, bu iniltilerde de, nasipsiz bir ruhun isyanını sezerdiniz.

Yerler sigara izmaridi ile kibrit çöpünden görünmüyordu. Odanın dört köşesinde on bir buçukluk sigara paketlerile boş kibrit kutuları sürünmekde idi.

Behlülün şaşkın nazarlarını kendi bakışlariyle takib eden Behzat Akif bunun sebebini o saat anladı.

— Saraylı gelmedi! dedi. Onun için ortalık biraz karışık, kusura bakma!. Anla bakalım.

Oturacak boş bir iskemle araştırıp da bulamayınca, nihayet yerdeki kirli döşeğin bir kenarına ilişen Behlül:

— Sana mühim bir şey haber vermiye geldim.. diyerek söze başladı.

Behzat sordu:

— Ne imiş bakayım o mühim şey?

— Ben ressamlıktan, bir müddet için vaz geçiyorum.

— Hayrola ? Miras mı yedin ? Yoksa zengin bir Tunus gediği mi ele geçirdin?

— Ne o.. Ne o! Ressamlık bu memlekette para etmiyor; şöhret de temin edemiyor. O halde, boşu boşuna emek sarfedip de yaptığım tabloları birer köşede çürütecek yerde, işi muharrirliğe dökmeyi tercih ediyorum.

Bu defa şaşırmak sırası Behzadındı. Yataktan dışarıya fırlayıp, dostunun karşısına dikildi.

— Ne dedin? Ne dedin?

— Yazı yazacağım.

— Tabelâ, filân mı? O zaman bir dereceye kadar mesleğine uyar.

— Hadisene! Alay edip durma! Ben tabelâ yazacak adam mıyım?

— Karın doyurduktan sonra nesi var?

— Sen simdi şakayı bırak da, beni dinle. Amma sözüme iyice kulak ver. Ben kararımı verirken, biraz da seni düşündüm.

— Eksik olma!

— Bak, ne tasavvur diyorum. Sen de aşağı yukarı benim vaziyetimdesin. Saraylı sana kırk yıl yar olmaz. Netekim, bu hafta gelmediğini yine sen söylüyorsun. O zaman senin kup kuru sanatın da para etmez, aç kalırsın. Onun için.. ben bir operet yazmayı fikrime koydum. Operet bu memlekette yegâne kâr menbaı. Libretosunu ben, müziğini de sen yaparsın; hem para kırar, hem de şöhret yaparız. Ne dersin?

(Devam edecek)

Letafet Basımev

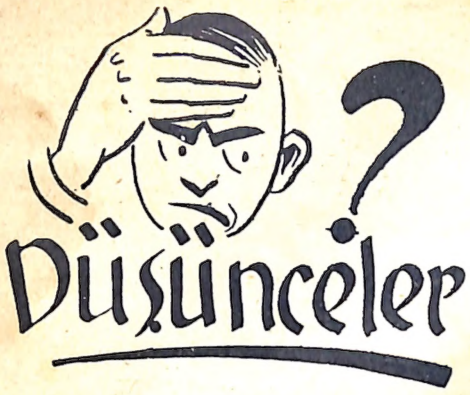

Kadını kıskan, fakat kızma. Kıskançlık kazandırır, hiddet kaçırır.

—

Kadınlar ekseriyetle kocalarının zengin fakat çirkin, âşıklarının güzel fakat züğürt olmalarını tercih ederler.

—

Bugünkü aşkın üç şartı: Yalan, yalan yine, yalan.

—

Bir kadın tarafından sevilmek mi istiyorsunuz? Yaşı ne olursa olsun, güzelliğinden bahsediniz. İlk görüşme de değilse bile ikincisinde derhal muvaffak olursunuz.

—

Sevda, dibi gülistan olan bir uçurumdur. Fakat siz uçurumun dibine yuvarlanıncıya kadar mevsim geçer, güller kuruyuverir.

—

Evli erkekler karılarını hem korkutmalı, hem de onlardan korkar gibi davranmalı. Çünkü asrî evlilikde saadet karşılıklı korkudadır.

—

"Senin için çıldırıyorum!„ diyen kadının sevgisine inanma. Çünkü kadını çıldırtan yegâne varlık "para!„ dır.

Filozof

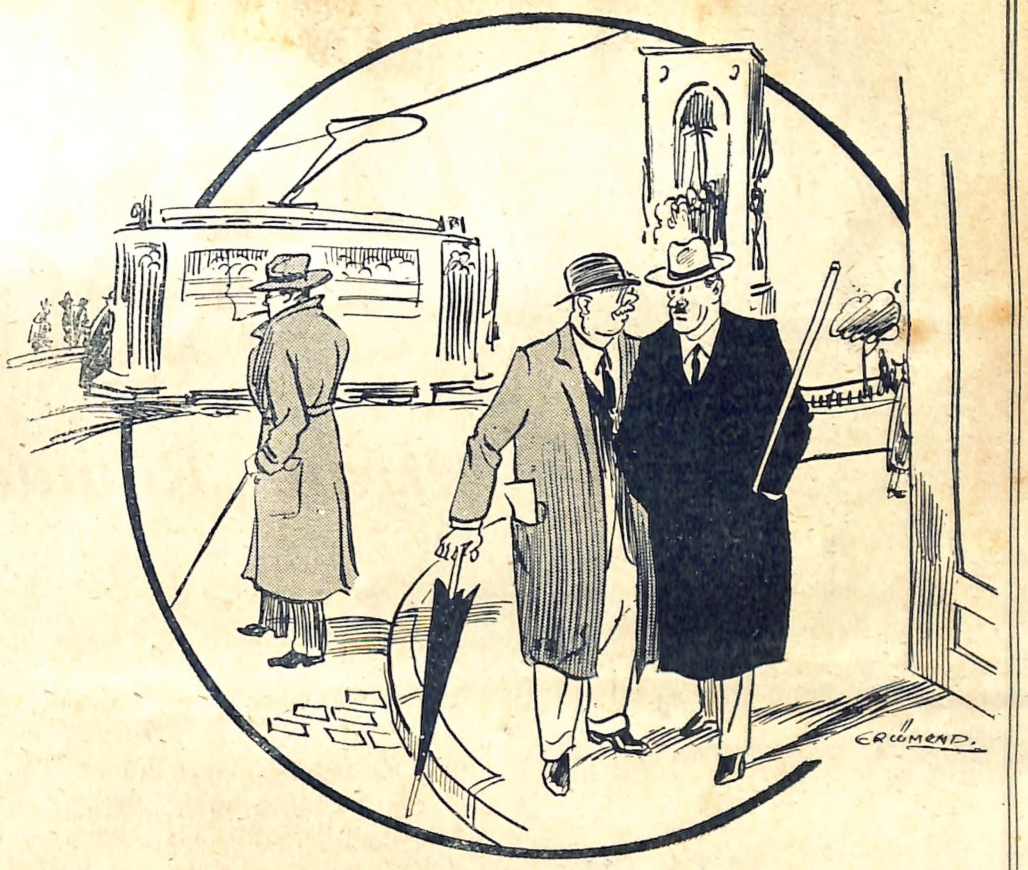

— Bu adamı görüyor musun? Meşhur musikişinaslarımızdandır. Her akşam radyoda çalar.

-- Ya demek mükemmel gramafon çalıyor desene....

— Gözlerim görmez, kulaklarım işitmez..

— Lafın kısası Istanbul radyosuna benziyorum desene!

Solak

Sol rarafına müthiş bir sancı girdi, hemen doktora koştu, inleye, inleye:

— Aman doktor, dedi, ben apandisit oldum. Sancıdan ölüyorum.

Doktor sancının sol tarafta olduğunu görünce hastayı teselliye kalkıştı:

— Merak etmeyin canım. Sancı sol tarafta. Halbuki apandisit sağ tarafta olur.

Hasta, doktorun hissedemediği bir tehlike karşısında kalmış gibi bağırdı:

— Ne söylüyorsunuz doktor.. Ben solağım.

Ademi Iktidara

Karşı

Hormobin

Tabletleri

Galata Postakutusu 1255 Hormobin

Okuyucularımıza :

Gazetemizin günü geçmiş sayılarını Türkiye hudutları dahilinde ve haricindeki bütün bayilerimizden ayni fiyatla tedarik edebilirsiniz. Arzu eden okuyucular günü geçmiş sayıların bedellerini posta pulu olarak idarehanemize gönderebilirler. Mektuplarını alır almaz gazetelerini derhal sevkederiz.

Herkese lâzım bir eser

MEŞHUR ★ ADAMLAR

1 inci ve 2 inci cildi çıktı. 3 üncü cildi tamamlanmak üzeredir.

Yazan :
İbrahim Alâettin

Çıkaran
Sedat Simavi

"Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ Türkiyede ilk defa olarak tam ve mükemmel bir şekilde meydana konan biyografi eseridir. Hâdiselere karışıp tarihte isim bırakan bütün şahsiyetler, hüviyetlerile ve karakterlerile tesbit edilmiştir. Bu itibarla "Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ her meslek mensubunun kütüphanesinde bulunmak lâzımdır. Üçüncü cildi de yakında tamamlanacaktır. Her cildin fiatı 3 liradır. Muallim, talebe ve zabitler için hususi tarife tatbik edilir. Ayrıca posta ücreti alınmaz.

Meşhur adamlar Ansiklopedisi her kütüphanenin en değerli eseridir. Bu güzel Ansiklopedinin zengin sahifelerinde her aradığınız meşhur adamın ismini, hayatını ve resmini bulacaksınız.

BASURDAN

Ameliyatsız yalnız

HEDENSA

ile kurtulursunuz. Memeleri mahveder, kanı, ağrıyı derhal keser. Bütün dünyada milyonlarca hayat kurtarmıştır. Birçok Alman profesörlerinin takdirnameleri kutusundadır.

Ankarada :

AKBA

Kitap evini ziyaret ediniz. Orada neşriyatımızın bütün sayılarını bulabilirsiniz. Eksik sayınızla bütün kırtasiye ve kitap ihtiyaçlarınızı temin edebilirsiniz.

SAMSUN

Okuyucularımız Karikatürün ilk sayısından itibaren bütün çıkanları Samsunda Kökçü oğullarının

HALK Kütüphanesinden

Tedarik edebilirler.

Karikatür

Fransa Rusyaya kredi açıyor..,

Fransa — Dostum mademki birleştik... İşte drahomam.